

[Henning Rasmussen]

om underskuddet på statens finanser. Det første citat lyder:

»Hvorfor stiger underskuddet så? Nogle vil nok forsøge at skabe det indtryk, at det er udgifterne, der stiger. Det er imidlertid ikke korrekt. Tværtimod. Finanspolitikken har sjældent været så stram, som den er nu.«

Det andet citat:

»Væksten i underskuddet bunder i, at væksten i dansk økonomi er utrolig svag i øjeblikket. Den svage økonomiske vækst giver sig udslag i stigende ledighed, mindre beskæftigelse end forventet og færre skatte- og afgiftsindtægter. Det er på den måde, forringelsen af statsfinansierne fremkommer.«

Det er kort og præcist sagt, og det er samtidig en helt afgørende sandhed, som vi er fuldstændig enige med finansministeren i. Vi er derfor også enige med finansministeren i, at det helt afgørende for vores fremtid er, at dansk erhvervsliv virkelig for alvor får sving i hjulene, så produktion, beskæftigelse, investeringer og eksport kan stige. Så løses langt de fleste af statens problemer automatisk – ikke alle, men de fleste – fordi statens indtægter stiger og stærkt tyngende udgifter til arbejdsløshedsdagpenge, bistandshjælp og førtidspension bliver langt mindre.

En samfundsøkonomisk beregning viser, at 10.000 flere i arbejde i det private erhvervsliv forbedrer den offentlige økonomi med ikke mindre end 3,5 mia. kr. om året. Så meget falder udgifterne til dagpenge, og så meget stiger indtægterne fra skatter og afgifter. Samtidig forbedres betalingsbalancen med omkring 1,5 mia. kr. Det betyder, at en stigning i beskæftigelsen på 35.000 mennesker i sig selv er nok til at fjerne underskuddet på betalingsbalancen fuldstændigt.

Vi er altså enige i, at det helt afgørende problem er at få sat sving i dansk produktion, og spørgsmålet er så hvordan. Her er det meget vigtigt for os at få sagt, at nok er der en række forslag i finanslovsforslaget, der efter vores mening må ændres, hvis de skal trække i den rigtige retning, men det slår på ingen måde til. Der er også en række andre ting, der er mindst lige så vigtige. Jeg skal nævne tre af dem:

Vi må have en aftale om en langt stærkere indsats for at give uddannelse til de arbejdsløse og efteruddannelse til dem, der har en uddannelse, som ikke slår til.

Vi må have en aftale om skatteomlægninger, der gør det lettere at få accepteret lavere omkostningsstigninger for erhvervslivet ved overenskomstforhandlingerne, og som samtidig skal sikre realindkomsten for de økonomisk svageste. En skatteomlægning kan også laves sådan, at den ikke belaster først og fremmest de eksporterende virksomheder, og sådan, at den nærmer vores afgifter til EF's. Desværre er det sådan, at de tanker om skattelettelser eller -omlægninger, regeringen er fremme med, efter vores opfattelse ikke har et sådant indhold, tværtimod.

Vi må have en aftale om en målrettet indsats for at støtte og samarbejde med erhvervslivet med hensyn til at øge produktudvikling, forskning og eksport.

Jeg kunne nævne andre områder, men de nævnte er de vigtigste. Det er dem, der efter vores opfattelse især hænger sammen med finansloven for 1991 på en sådan måde, at det ikke kan adskilles.

Vi er enige i, at omkostningsstigningen i dansk erhvervsliv skal ligge under udlandets. Det er helt afgørende for, om udviklingen kan drejes i den rigtige retning. Men omkostninger er andet end løn, selv om lønnen er en stor udgiftspost i de fleste virksomheder. Stigende takster, brugerbetaling og andre udgifter til det offentlige er også øgede omkostninger for virksomhederne. Det er mistet statslig støtte til produktudvikling og eksport eller nedskæringer i det statstilskud til arbejdsskadeforsikringen, som vi gennemførte sammen med regeringen i forbindelse med omlægning af arbejdsgiverafgifterne for kun tre år siden, også.

Vi tror ikke, det er klogt og rigtigt at gennemføre disse store forringelser for erhvervslivet i en tid, hvor man gerne vil øge produktion og eksport.

Vi tror heller ikke, at overenskomstsituationen bliver lettere at klare, hvis arbejdsgiverne kan dokumentere, at regeringen har øget deres omkostninger, så der intet eller næsten intet er til nogen som helst form for forbedringer eller beskedne lønstigninger som kompensation for de udgiftsstigninger, der vitterlig er, trods den lave prisstigning, vi oplever i disse år.

Vi tror som sagt heller ikke, at lav omkostningsudvikling er tilstrækkelig for erhvervslivets udvikling, langtfra. Der må ske en meget kraftig udvidelse af antallet af uddannelses-